

PHILIP REEVE

PEKELNÉ
VYNÁLEZY

COO
BOO

Pekelné vynálezy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve
Pekelné vynálezy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PHILIP REEVE

PEKELNÉ YNÁLEZY

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COO
BOO

*Ako vždy,
túto knihu venujem Sarah,*

*s vďakou ju venujem
i svojim redaktorkám
Kirsten Stansfeldovej a Holly Skeetovej*

*a napokon aj Samovi Reevovi, Tomovi Skeetovi
a Edwardovi Stansfeldovi,
až na ňu raz dorastú.*

OBSAH

PRVÁ ČASŤ

1. Spáč sa prebúdz	9
2. Anchorage vo Vinlande	13
3. Prílipka <i>Autolykos</i>	23
4. Legenda o Plechovej knihe	32
5. Správy z mora	45
6. Tvoríme nový svet	49
7. Útek z domova	57
8. Unesená	68
9. Správa	74
10. Rodičovská pasca	82
11. Štyria proti celému Grimsby	89
12. Podnikanie vo veľkých vodách	93
13. Doktorka Zerová	103
14. Platí!	111
15. Deti hlbín	127
16. Zo žiarivých očí mu zostali dve perly	133
17. Kaplnka	140
18. <i>Naglfar</i>	146
19. Svadobný venček	162

DRUHÁ ČASŤ

20. Život na morských vlnách	167
21. Let čajky	179
22. Vražda v Siedmom nebi	188
23. Bravó, brilantný Brighton!	203
24. <i>Zádušný vír</i>	216
25. Korenička	220
26. Čakanie na Mesiac	227
27. Nebezpečný trezor	240
28. Útok zo vzduchu	253
29. Nevybuchnutý chlapec	266
30. Zajatci búrky	280
31. Chvíľa ruže	285
32. Let <i>Zmrzlinky</i>	293
33. Odjazdy	301
34. Čo som našiel, to je moje	308
35. Sami na nebi	312
36. Prekvapivé stretnutia	320

PRVÁ ČASŤ

SPÁČ SA PREBÚDZA

Najprv sa nedialo nič. Potom sa zaiskrilo. Syčivý zvuk rozvíril napnuté pavučiny snov a spomienok. A vzápätí prásk – s hromovým hukotom doňho prúdil modrobiely prívál elektriny, hnal sa mu do vyschnutých dutín v hlave ako príliv do jaskyne na pobreží. Na chvíľu celý stuhol, takže udržiaval rovnováhu len na päťach a temene opancierovanej hlavy. Vykríkol a prebral sa spríškou statickej elektriny. Mal dojem, že padá.

Pamätal si, že zomrel. Pamätal si, že keď ležal v mokrej tráve, pozeralo sa naňho dievča so zjazvenou tvárou. Bola preňho dôležitá, záležalo mu na nej viac, než sa na Stopára patrilo, chcel jej niečo povedať, ale nedokázal to. V pamäti sa mu vynorila jej znetvorená tvár.

Ako sa volala? Jeho ústa sa začínali rozpomínať.

„H...“

„Žije!“ zvolal ktosi.

„HES...“

„Ešte raz. Rýchlo.“

„Nabíjam...“

„HESTER...“

„Pozor!“

Posledné stopy spomienok zmazal ďalší nápor elektriny. Vedel iba, že je Stopár Krutohlav. Začalo mu fungovať jedno oko. Z hmly vystupovali neurčité tvary, pomaly sa z nich formovali ľudské postavy a za nimi bolo vidno

nebo plné uháňajúcich mrakov osvetlených mesiacom. Vytrvalo pršalo. Pri jeho otvorenom hrobe sa schádzali Raznarodení v ochranných okuliaroch, uniformách a pršiplášťoch. Niektorí držali kremenné výbojky, iní dozerali na prístroje s radmi blčiacich elektrónok a žiariacich ciferníkov. Z tých prístrojov mu viedli káble do tela. Cítil, že mu chýba oceľový lebečný plát, že má otvorenú hlavu, a teda obnažený stopársky mozog.

„Pán Krutohlav? Počujete ma?“

Hľadela naňho veľmi mladá žena. Jemu však nedávala pokoj spomienka na to dievča. Napadlo mu, že toto by mohla byť ona. Ale nie, tvár zo snov bola znetvorená, kým táto bola dokonalá – tvár z východu s vystúpenými lícnymi kosťami, veľmi svetlou pleťou a tmavými očami orámovanými veľkými čiernymi okuliarmi. Žena mala krátke vlasy odfarbené nazeleno. Pod priehľadným pršiplášťom jej bolo vidno čiernu uniformu s vysokým golierom, na ktorom boli striebornou niťou vyšité okrídlené lebky.

Položila mu ruku na zhrdzavenú oceľovú hrud' a vyhlásila: „Ničoho sa nebojte, pán Krutohlav. Určite ste zo všetkého zmätený. Boli ste totiž vyše osemnásť rokov mŕtvy.“

„MŔTVÝ,“ zopakoval.

Mladá žena sa usmiala. Mala krivé biele zuby, pomerne veľké na také malé ústa. „Lepšie povedané *nečinný*. Starí Stopári predsa nezomierajú, pán Krutohlav...“

Ozvalo sa burácanie, ale hrmenie to byť nemohlo, lebo zvuk bol príliš rytmický. Medzi mrakmi poblikávala pomarančová žiara a skaly vyčnievajúce nad miestom Krutohlavovho posledného odpočinku bolo vidno iba v obrysoch. Zopár vojakov sa znepokojene zahľadelo na

oblohu a jeden poznamenal: „Plynové delá. Už dobyli pevnosť v močiaroch. Do hodiny sem dorazia obojživelné predmestia.“

Žena sa otočila. „Ďakujem, kapitán,“ ale hneď sa zasa začala venovať Krutohlavovi. Zručne sa mu prehrabávala v hlave. „Ste veľmi poničený, prestali ste fungovať, ale my si vás opravíme. Ja som doktorka Oinóna Zerová z Kriesiaceho zboru.“

„NIČ SI NEPAMÄTÁM,“ zamumlal Krutohlav.

„Máte poškodenú pamäť. Bohužiaľ ju nedokážem obnoviť.“

Zmocnila sa ho zlosť a panika. Tušil, že ho tá žena o niečo pripravila, ale nevedel, o čo. Chcel vysunúť čepele, ale nevládal sa pohnúť. Pokojne mohol byť len oko ležiace na mokrej zemi.

„Nič si z toho nerobte,“ upokojovala ho doktorka Zerová. „Vaša minulosť nie je dôležitá. Odteraz budete pracovať pre Zelenú búrku. Zakrátko nazbierate nové spomienky.“

Za jej usmievavou tvárou sa na nebi začali ticho rozprskovať kvapky červenožltého svetla. Jeden vojak vykrikol: „Už sú tu! Divízia generála Nagu vedie protiútok s dvojnažkami, ale veľmi dlho ich nezdržia...“

Doktorka Zerová prikývla, vyliezla z hrobu a zotrela si z rúk blato. „Musíme odtiaľto pána Krutohlava okamžite odniesť.“ Opäť sa naňho pozrela a usmiala sa. „Nebojte sa, pán Krutohlav, už na nás čaká vzducholod'. Odvezieme vás do Ústrednej Stopáriarne v Batmunk Tsake. Čoskoro budete v poriadku...“

Odstúpila, aby okolo nej mohli prejsť dve objemné postavy. Boli to Stopári. Na pancieroch mali namaľovaný zelený blesk, ale Krutohlav toto označenie nepoznal.

Ich bezvýrazné ocelové tváre vyzerali ako čepele rýpadla s úzkymi očnými štrbinami. Keď Krutohlava ukladali na nosidlá, svietili im štrbiny nazeleno. Mlčky s ním kráčali po chodníku, vedľa nich sa ponáhľali muži s prístrojmi. Blížili sa k opevnenému vzdušnému karavanserailu, odkiaľ k daždivému nebu štartovala jedna vzducholod' za druhou. Doktorka Zerová bežala pred nimi a vykrikovala: „Rýchlo! Rýchlo! Opatrne! Je to starožitný kúsok!“

Chodník viedol do strmého kopca. Krutohlav pocho-pil, prečo má doktorka tak naponáhlo a čoho sa ostatní tak boja. Medzi skalami zazrel, ako sa pod neutíchajúcou paľbou leskne vodná plocha. Na hladine aj ďaleko za ňou sa po rovnej tmavej zemi pohybovali obrovské útvary. Vo svetle páliacich vzducholodí, ktorými bolo posiate nebo nad ich hlavami, a v mdlej žiare svetlíc klesajúcich k zemi videl pancierové pásy, obrovské čeluste a nespočetne veľa plošín s obrnenými pevnosťami a delami.

Mobilné mestá. Močiarmi sa ich valilo celé stádo. Pohľad na ne Krutohlavovi čosi matne pripomínal. Podobné mestá už videl, alebo o nich aspoň mal určitú predstavu, ale nepamätal si, či na palube nejakého takého mesta niekedy bol ani čo tam prípadne robil.

Keď sa s ním záchrancovia ponáhľali k čakajúcej vzducholodi, spomenul si, ako sa naňho dôverčivo pozeralo dievča so znetvorenou tvárou a očakávalo niečo, čo mu sľúbil.

Stále netušil, kto to dievča je ani kde sa mu v hlave vzalo.

ANCHORAGE VO VINLANDE

O niekoľko mesiacov, na opačnom konci sveta, sledovala Wren Natsworthyová z postele, ako sa po strope jej izbičky pomaly posúva kosáčik mesačného svetla. Prešla polnoc. Wren počula len zvuky vlastného tela a občasné zavýzkanie odpočívajúceho domu. Silno pochybovala, že by na svete mohlo existovať pokojnejšie miesto než Anchorage vo Vinlande – spustnuté ľadové mesto zahryznuté do skalnatého južného pobrežia neznámeho ostrova pri bezmennom jazere v zabudnutej časti Mŕtveho kontinentu.

Nevedela zaspáť, hoci všade panoval pokoj. Otočila sa na bok a pokúsila sa zababušiť do teplej periny. Pri večeri sa už zasa pohádala s mamou. Začalo sa to malým nedorozumením (Wren si totiž chcela namiesto umývania riadov vyraziť s Tildy Smewovou a chlapcami Sastrugiovcami), ktoré rýchlo prerástlo do hrozivého konfliktu. Domom lietali granáty v podobe obvinení, sĺz a dlhoročných výčitiek. Chudák ocko len zobďaleč bezmocne volal: „Wren, upokoj sa!“ a „No tak, Hester!“

Wren, pochopiteľne, prehrala. Poumývala riady a čo najhlučnejšie odkráčala spať. Odvtedy horúčkovo premýšľala – škoda, že jej tie rýpavé poznámky nenapadli skôr! Mama totiž vôbec netuší, aké to je byť pätnásťročným dievčaťom. Mama je taká škaredá, že zamlada istotne nemala nijakých kamarátov, rozhodne nie takých, ako je napríklad Nate Sastrugi, z ktorého sa všetkým diev-

čatám v Anchoragi podlamujú kolená a navyše sa Tildy zdôveril, že sa mu Wren páči. Možnože mamu nemal *nikdy* nijaký chalan rád – samozrejme, okrem ocka. Čo na nej ocko vidí, to patrí k veľkým nevyriešeným vinlandským záhadám.

Wren sa opäť prevalila. Snažila sa na to nemyslieť, čo nakoniec vzdala a vyliezla z postele. Možnože vonku príde na iné myšlienky. A keď rodičia náhodou zistia, že je preč, možno potom dostanú strach, že sa utopila alebo ušla. Aspoň by mame došlo, že s ňou nemôže zaobchádzať ako s deckom, nie? Obliekla sa, navliekla si ponožky a obula čizmy a zakrádala sa po schodoch ticho oddychujúceho domu.

Mama s ockom si tento dom vybrali pred šesťnástimi rokmi krátko po tom, ako mesto Anchorage vyšlo na breh. Wren vtedy bola len zvinutý plod v maminom lone. Takto sa to u nich doma vravievalo, toto jej rozprávali pred spaním, keď bola malá. Freya Rasmussenová rodičom ponúkla, aby si vybrali hociktorý opustený dom v hornej časti mesta. Vybrali si tento – vilu v Sírusevej uličke s výhľadom na vzdušný prístav, ktorá kedysi patrila jednému kupcovi. Bol to solídny útulný dom s dláždenými podlahami, hrubými keramickými teplovodnými rúrami a stenami obloženými drevom a bronzom. Rodičia ho časom zariadili nábytkom z ostatných opustených domov a vyzdobili ho obrazmi, drapériami, naplaveným drevom z pobrežia a starožitnosťami, ktoré ocko objavil na výpravách do Mŕtvych hôr.

Wren potichu prešla cez halu a z vešiaka pri dverách si zobrala kabát. O grafiky rozvešané na stenách a cenné súčiastky starodávnych kuchynských robotov a telefónov v sklenej vitríne pritom ani nezavadila pohľadom. Všetky

tie haraburdy poznala už od malička a príšerne ju nudili. Za posledný rok jej dom začínal byť malý, akoby z neho už vyrástla. Dobré známy pach prachu, leštidla na nábytok a ockových kníh ju upokojoval a zároveň aj dusil. Mala pätnásť a život ju zvieral ako zle padnúca topánka.

Čo najtichšie za sebou zatvorila dvere a rozbehla sa Síriusovou uličkou. Nad Mŕtvymi horami sa držal opar ako dym. Aj Wren stúpala para z úst. Síce sa ešte len začínal september, ale v nočnom vzduchu už cítila prichádzajúcu zimu.

Mesiace visel veľmi nízko, okolo neho blikali hviezdy a nad nimi svetielkovala polárna žiara. V samom strede mesta sa k svietiacemu nebu týčili čierne veže Zimného paláca, po ktorých sa vinul brečtan. Zimný palác kedysi slúžil ako sídlo vládcu Anchoraga, ale dnes v ňom bývala už len slečna Freya – bývalá posledná markgrófka a súčasná učiteľka. Od piatich narodenín dochádzala Wren každý zimný pracovný deň do prízemného paláca, kde slečna Freya vyučovala zemepis, logaritmy, urbanistický darvinizmus a kopec ďalších vecí, ktoré Wren pravdepodobne nikdy na nič nebudú. V škole sa vždy nudila, ale teraz, keď už bola na učenie pristará, jej škola veľmi chýbala. Už nikdy si nesadne do lavice v milovanej triede – teda ak neprijme ponuku slečny Freye, aby pomáhala s vyučovaním menších detí.

Slečna Freya to navrhla už pred niekoľkými týždňami a čoskoro bude chcieť počuť odpoveď, lebo anchoragské deti sa vrátia do školy hneď po žatve. Lenže Wren nevedela, či chce so slečnou Freyou spolupracovať. Ani o tom nechcela premýšľať. Rozhodne nie dnes v noci.

Schodisko na konci Síriusovej uličky viedlo cez jednotlivé plošiny až dolu do strojovne. Keď po ňom Wren

hlučne schádzala, cítila vôňu leta a počula, ako sa jej pod nohami odlupuje hrdza a padá do navfšeného sena. Keď ešte motory poháňali Anchorage po ľade za vyhliadkou výhodných obchodov, bývala táto časť mesta plná života a hluku, ale kým sa Wren narodila, mesto svoju cestu ukončilo. V strojojniciach sa začalo skladovať seno a koreňová zelenina a v zimovisku sa ustajnil dobytok. V matnom svetle mesiaca dopadajúcom svetlíkmi a dierami v horných plošinách bolo medzi prázdnyimi nádržami vidno naukladané vrecia.

Ako malá si Wren z týchto opustených poschodí urobila ihrisko. Rada sem chodila aj dnes a keď jej bolo smutno alebo keď sa nudila, vravela si, že život na palube mobilného mesta musel byť veľmi zaujímavý. Dospelí si stále rozprávali príbehy o starých dobrých časoch a o tom, ako žili v ustavičnej hrôze z toho, že ich pohltí nejaké väčšie a rýchlejšie mesto. Wren by však veľmi rada videla mobilné mestá čnejúce do závratnej výšky a lietala medzi nimi vzducholodou ako kedysi mama s ockom. Ocko mal na stole fotografiu, na ktorej stojí s mamou na prístavnom móle v meste zvanom San Juan De Los Motores pred ich červenou vzducholodou pomenovanou *Jenny Haniverová*. Wren však nikdy o svojich dobrodružstvách nerozprávali, vedela len to, že nakoniec pristáli v Anchoragi, kde im vzducholod' ukradol podlý profesor Pennyroyal, a tak sa tu usadili a zapojili sa do príjemne ospalého vinlandského života.

Mám ja ale smolu, pomyslela si Wren a vdýchla hrejivú kvetinovú vôňu sena. Chcela by byť dcérou lietajúceho kupca. To by bol čarovný život, oveľa zaujímavejší než život na tomto osamelom ostrove, kde vrchol zábavy predstavujú preteky vo veslovaní a zber jabĺk.

V tme nad ňou sa odrazu zatvorili dvere. Wren nadskočila. Už si tak zvykla na ticho a vlastnú spoločnosť, že pri predstave, že tu je ešte niekto, dostala strach. Potom si uvedomila, kde presne je – v zamyslení totiž zašla až do samého srdca strojovne, kde v starej búde medzi dvoma nosnými stĺpmi býval strojník Caul. Dolné poschodia Anchoraga obýval celkom sám, lebo nikto iný v tom šere a hrdzi nechcel žiť, keď hore na slniečku stáli krásne neobývané vily. Caul bol trochu výstredný. Nemal rád slnko, lebo vyrastal v podmorskom lupičskom brlohu prezývanom Grimsby, a navyše nestál o pozornosť. Kedysi sa priatelil so starým pánom Skabiusom, predchádzajúcim vrchným technikom, ale keď pán Skabius zomrel, začal sa Caul vyhybať ľuďom a zdržiaval sa len tu dole.

Lenže prečo by sa v takúto hodinu prechádzal po strojovni? Wren to chcela zistiť, a tak potichu vyliezla po rebríku na hornú lávku, odkiaľ mala cez staré nádrže dobrý výhľad na Caulovu budú. Caul stál pri dverách, v jednej ruke držal elektrický lampáš a snažil sa v jeho svetle rozlúštiť, čo je napísané na kúsku papiera, ktorý mal v druhej ruke. Po chvíli papier strčil do vrečka a vyrazil k okraju mesta.

Wren opäť zliezla po rebríku a vydala sa za svetielkom. Bola napätá. Keď ako malá prečítala tých zopár detských knížiek v markgrófkinej knižnici, páčili sa jej najviac príbehy o odvážnych školáčkach, ktoré ustavične marili plány pašerákom a odhaľovali antimobilistických špiónov. Veľmi ju mrzelo, že vo Vinlande nikdy nijakých zločincov nevystopuje. Nebol hádam Caul kedysi zlodej? Možno sa chce vrátiť do starých dobrých čias!

Ibaže v Anchoragi nemalo zmysel kraďnúť, lebo si tu zo stoviek opustených obchodov a domov mohol každý

zobrať, čo sa mu páčilo. Keď opatrne prechádzala medzi kopami spolovice rozobratých strojov za Caulovou budú, snažila sa vymyslieť pravdepodobnejšie vysvetlenie jeho nočných potuliek. Možnože sa ani jemu nedarí spať. Možno ho niečo trápi. Kamarátka Tildy jej povedala, že keď Anchorage pred mnohými rokmi dorazil do Vinlandu, Caul bol zaľúbený do slečny Freye a slečna Freya doňho, ale nakoniec z toho nič nebolo, lebo Caul bol už vtedy čudák. Možnože sa takto po strojojní prechádza každú noc a trápi sa kvôli stratenej láske? Alebo čo ak je zaľúbený do inej ženy a majú na kraji mesta mileneckú schôdzku pri mesiačiku?

Wren pridala do kroku – možno bude mať ráno pre Tildy nejakú pikantnú novinku!

Lenže Caul na kraji mesta nezastal. Rýchlo zbehol po schodoch na zem a s lampášom vo vystretej ruke sa vybral do kopca. Wren chvíľku počkala a vyrazila za ním. Zoskočila do ohybného vresu a zakrádala sa za Caulom po chodníku k hučiacej strojojní s turbínami vo vodnej elektrárni pána Skabiusa. Caul nezastal ani tu. Prešiel jabloňovými sadmi, cez pastvinu a zamieril do lesa.

Na najvyššom mieste ostrova voňal vzduch živicom. Skaliská tu vykúkali z rašeliny ako ostne na dračom chrbte. Caul zastal, zhasol lampáš a poobzeral sa. Wren sa krčila v prítmí dvadsať metrov od neho. Ľahký vetrík jej strapatil vlasy, stromy nad ňou naťahovali prsty k nebu.

Caul sa pozrel na spiace mesto schúlené v záhybe južného brehu, potom sa otočil, zdvihol lampáš, trikrát ho rozsvietil a zasa zhasol. *Jemu dočista preskočilo*, pomyslela si Wren a hneď potom *nie, dáva niekomu znamenie, presne ako ten zlý riaditeľ z knihy Milly Crispová a záhada dvanástej plošiny!*

A naozaj – spomedzi prázdnych kamenných zátok severného brehu mu odpovedalo druhé svetielko.

Caul vyrazil. Wren za ním pomaly schádzala z príkrehého úbočia na severnej strane ostrova. Mesto už nebolo vidno. Možnože sa opäť dali so slečnou Freyou dokopy a nechcú, aby sa o tom vedelo, lebo sa boja klebiet? Pri tejto romantickej predstave sa Wren usmiala. Zdolala záverečný strmý úsek ovčej cesty, prešla brezovým hájikom a vyšla na pláži medzi dvoma mysmi.

Na Caula však nečakala slečna Freya, ale niekto úplne iný. Na brehu stál muž. Počúval, ako Caulovi pod nohami škripu okruhliaky, a Wren v slabom svetle polárnej žiary na diaľku zistila, že tohto človeka nikdy predtým nevidela.

Najprv tomu vôbec nemohla uveriť. Vo Vinlande sa predsa nijakí cudzinci nevyskytujú. Všetci ľudia, ktorí tu žijú, sem buď prišli na palube Anchoraga, alebo sa narodili až tu a Wren ich všetkých poznala. Keď prehovoril, pomyslela si, že jeho hlas ešte nikdy nepočula.

„Caul, kamoš starý! Rád ťa opäť vidím.“

„Kloktoš,“ hlesol Caul rozpačito a nepotriasol rukou, ktorú mu cudzinec podával.

Povedali si ešte niečo, ale Wren mala plnú hlavu neznámeho muža, takže ich nepočúvala. Kto by to mohol byť? Ako sa sem dostal? Čo chce?

Konečne jej napadla odpoveď, ale vôbec sa jej nepáčila. *Stratení chlapci*. Tak sa predsa volala partia chalánov, ku ktorej Caul patril. Ešte keď Anchorage putoval cez ľadové pláne, vykrádali mesto pomocou zvláštnych pavúkovitých prístrojov. Caul ich opustil, aby mohol byť so slečnou Freyou a pánom Skabiusom. Alebo azda nie? Čo keď bol celý teň čas so Stratenými chlapcami tajne

v kontakte a čakal, kým sa mesto usadí a začne prosperovať, a teraz ich privolať, aby Anchorage opäť vylúpili?

Cudzinec na brehu však nebol nijaký chlapec, ale dospelý muž s dlhými tmavými vlasmi. Mal vysoké čížmy ako pirát z rozprávky a kabát až ku kolenám. Rozopol si ho a zastrčil si palce za opasok nohavíc. Wren uvidela v puzdre na boku pištoľ.

Začínala strácať pôdu pod nohami. Najradšej zo všetkého by utekala povedať rodičom, že mestu hrozí nebezpečenstvo. Lenže tí dvaja muži podišli bližšie k nej. Keby sa rozbehla, určite by si ju všimli. Čo najviac sa schúlila medzi nízke útesovcové kríky pri pláži a načasovala si každý pohyb tak, aby sa stratil v škrabavom zvuku vln obmývajúcich okruhliaky na brehu.

Teraz niečo hovoril muž, ktorého Caul oslovil ako Kloктоša. Vyzeralo to, že sa pokúša žartovať, ale Caul mu náhle skočil do reči: „Čo tu hľadáš, Kloктоš? Dúfal som, že Stratených chlapcov už nikdy neuvidím. Celkom ma vydesilo, keď som podo dvermi našiel tvoj odkaz. Ako dlho už okolo Anchoraga takto snoríš?“

„Odvčera,“ odpovedal Kloктоš. „Chceli sme ťa len pozdraviť, boli sme predsa kamoši.“

„Tak prečo ste sa neukázali? Prečo ste za mnou neprišli cez deň? Prečo ste mi nechali odkaz a prečo ste ma sem vytiahli uprostred noci?“

„Aj som to chcel urobiť, prisahám ti, Caul. Chcel som s prílipkou pristáť v kotvisku, vyplávať na hladinu pekné všetkým na očiach, ale pre istotu som si to tu najprv obzrel krabími kamerami. Ešteže tak! Čo sa stalo, Caul? Myslel som si, že to niekam dotiahneš! Veď sa na seba pozri: zafúľaný, v montérkach, strapaté vlasy a najmenej týždňové strnisko. Vari tento rok v Anchoragi letí štýl

bláznivého vandrača? Myslel som si, že sa oženíš s tou markgrófkou Freyou. Ako sa len volala priezviskom?“

„Rasmussenová,“ odpovedal Caul clivo a odvrátil sa. „Aj ja som si to myslel. Nevyšlo to, Kloktoš. Je to zložité. V skutočnosti je všetko inak, než to vyzerá cez krabiu kameru. Nikdy som sem nezapadol.“

„Myslel som si, že ťa Suchári privítajú s otvorenou náručou,“ poznamenal Kloktoš naoko pohoršene. „Keď som im dal tú mapu a tak.“

Caul pokrčil plecami. „Boli ku mne dobrí. Len sem skrátka nezapadám. Nevieť, ako sa s nimi mám rozprávať. Rozprávanie je pritom pre Suchárov veľmi dôležité. Keď bol ešte nažive pán Skabius, tak sa to dalo. Pracovali sme spolu a vôbec sme pri tom nemuseli rozprávať, namiesto slov sme mali prácu. Lenže zomrel... A čo ty? Čo Strýko? Ako sa má Strýko?“

„Akoby ti na ňom záležalo!“

„Záležalo mi na ňom. Často naňho myslím. Je...?“

„Starký ešte žije, Caul,“ odpovedal Kloktoš.

„Keď sme spolu hovorili naposledy, kul si plány, ako sa ho zbavíš a prevezmeš moc...“

„Veď aj hej,“ uškrnul sa Kloktoš. Wren v tej tme videla iba bielu šmuhu. „Strýko už nie je taký tvrdý ako kedysi. Nikdy sa nespamätal z tej akcie v Hrade hrdlorezov. Vlastnou vinou prišiel o toľko dobrých chlapcov a dosť ho to zničilo. Teraz sa na mňa vo všetkom spolieha. Chlapci ma obdivujú.“

„Ani sa im nečudujem,“ poznamenal Caul. V jeho odpovedi bol skrytý význam, ktorý Wren nechápala. Akoby tí dvaja nadviazali na rozhovor, ktorý začali kedysi dávno, keď ešte nebola na svete.

„Vravel si, že potrebuješ moju pomoc,“ pripomenul Caul.

„Chcem sa ťa na niečo spýtať,“ prikývol Kloktoš. „Len kvôli starým dobrým časom a tak.“

„Čo máš za lubom?“

„Pravdupovediac nič.“ Znelo to urazene. „Caul, neprišiel som kradnúť. Nechcem olúpiť tvojich príma suchárskych kamošov. Ide mi len o jedinú vec, o konkrétnu vecičku, ktorá nebude nikomu chýbať. Už som ju hľadal krabími kamerami, poslal som po ňu najlepšieho zlodēja, ale nemôžeme ju nájsť. Tak mi napadlo, že by sa nám hodil niekto miestny. Preto si tu. Ostatných som ubezpečil, že na Caula sa môžeme spoľahnúť.“

„Tak to si sa pekne prerátal.“ Caulovi sa triasol hlas. „Síce sem nezapadá, ale Stratený chlapec rozhodne nie som. Už nie. Nepomôžem ti olúpiť Freyu. Už aj sa prac-te. Neprezradím, že ste sa tu ukázali, ale budem mať nastražené uši aj oči. Ak zistím, že nám tu snoria krabie kamery alebo že sa niečo stratilo, potom o vás Suchárom poviem. Zariadim, aby si na vás postriehtli, až sa zasa niekedy budete chcieť vkraďnúť do Anchoraga.“

Zvrtol sa na päte a vyrazil po pláži. Predral sa útesovcovými kríkmi ani nie pol metra od miesta, kde sa skrývala Wren. Počula, ako spadol a zahrešil. Potom zamieril do kopca a zvuk jeho krokov sa pomaly strácal v dialke. „*Caul!*“ zavolať Kloktoš, ale nie veľmi nahlas. Bol to skôr tichý ukrivdený výkrik plný sklamania. „*Caul!*“ Potom prestal volať, zamyslene zastal a rukou si prehrabol vlasy.

Wren sa začala opatrne a čo najtichšie plaziť preč. Čakala, kým sa k nej ten muž otočí chrbtom a ona bude môcť zmiznúť medzi stromami. Lenže Kloktoš sa neotočil, ale zdvihol hlavu, zahľadel sa priamo na jej skrýšu a povedal: „Zrak aj sluch mi slúžia oveľa lepšie než chudákovi Caulovi. Takže už aj vylez.“

PRÍLIPKA AUTOLYKOS

Wren vstala a otočila sa rozhodnutá ujsť, ale v panike urobila sotva tri habkavé kroky a už sa z tmy naľavo od nej vynorila ďalšia postava, chytila ju, prudko ju otočila a zvalila na zem. Wren chcela skríknuť „Caul!“, ale ústa jej zakryla studená ruka.

Pozeral sa na ňu ďalší neznámy mládenec a aj jemu do bledej tváre padali čierne pramene. Od pláže už k nim bežal ten druhý muž. Namieril na Wren baterku a ona v tom úzkom modrastom prúde svetla splašene zažmurkala.

„Opatrne,“ povedal muž prezývaný Kloktoš. „Opatrne s ňou. Je to žena. Dievča. Hneď som si to myslel.“ Natočil baterku tak, aby si ho Wren mohla poobzerať. Čakala, že Kloktoš bude Caulov rovesník, ale vyzeral mladší. Usmieval sa. „Ako sa voláte, slečinka?“

„Wr-Wren,“ vyjachtala Wren. „Wr-Wren N-N-N-N-Natsworthyová.“ Kloktoš si odmyslel všetky prebytočné enká a usmial sa na ňu oveľa vlúdnejšie.

„Natsworthyová? Nie ste náhodou dcéra Toma Natsworthyho?“

„Vy poznáte ocka?“ spýtala sa Wren. Ešte bola celá zmätená, a tak jej napadlo, že sa možno tajných schôdzok so Stratenými chlapcami v zátokke na severnom brehu zúčastňuje aj jej otec. Kloktoš mal pochopiteľne na mysli staré časy, ešte kým sa Wren narodila.

„Hej. Veľmi dobre sa naňho pamätám,“ odpovedal Kloktoš. „Strávili sme spolu nejaký čas na palube *Strečka*. Je to správny chlap. Vaša mama bude s najväčšou pravdepodobnosťou to jeho dievča so zjazvenou tvárou, však? Ako sa len volala? Aha, Hester Shawová. Vtedy som si vravel, že Tom je určite dobráčisko, keď dokáže ľúbiť také dievča. Akože výzor preňho nie je dôležitý. Že ho zaujíma len vnútro. To sa medzi Suchármi len tak nevidí.“

„Kloktoš, čo s ňou urobíme?“ spýtal sa nezvyčajne tichým hlasom chlapec, ktorý Wren chytil. „Hodíme ju rybám?“

„Odnesieme ju do prílipky,“ odpovedal Kloktoš. „Rád by som dcéru Toma Natsworthyho lepšie spoznal.“

Wren už sa síce stihla pomaly upokojiť, ale teraz sa jej opäť zmocnila hrôza. „Už musím ísť domov!“ zakvíli-la. Pokúsila sa im vykrútiť, ale Kloktoš ju chytil za lakeť.

„Len poďte na chvíľku do prílipky, slečna,“ usmial sa milo. „Chcem sa s vami porozprávať. Vysvetliť vám, prečo sa tu u vás v jazere skrývam ako nejaký zlodej. Iste, som zlodej, ale bol by som rád, aby ste ma vypočuli, kým sa rozhodnete.“

„Kým sa rozhodnem?“ nechápala Wren.

„Predsa či rodičom a kamarátom poviete, čo ste dnes v noci videli.“

Wren mala dojem, že tomu mužovi dôveruje, ale úplne istá si tým nebola. Ešte nikdy nemusela premýšľať o tom, či niekomu dôveruje. Kloktošov úsmev ju miatol, a tak sa poobzerala po pláži. Voda medzi mysli sa modro leskla a Wren napadlo, že to asi bude tým, ako jej do očí svietila baterka, lenže modrá farba ustavične bledla. Došlo jej, že pod vodou žiari svetlo, a potom, asi desať metrov od brehu, rozrazil hladinu obrovský stroj.

V strojovni za Caulovou budovou pomaly hrdzavela prílipka, v ktorej sa Caul doplaval do Anchoraga. Vola-la sa *Strečok*. Wren sa s kamarátmi ako malá hrávala na skrývačku medzi jej zahnutými nohami. Prílipka vyze-rala smiešne, lebo mala veľké ploché chodidlá a pred-né okienka ako dve vytreštené oči. Wren by nikdy ne-napadlo, že keď sa prílipka brodí k brehu, pohybuje sa hladko, ani že jej zaoblený trup môže vyzerat' elegant-ne – ako teraz, keď sa po ňom kĺzal svit mesiaca a voda.

Táto prílipka bola menšia než *Strečok* a mala aj plo-chejší trup, takže pripomínala skôr kliešťa než pavúka. Wren sa zdalo, že má trup pomalovaný kľukatým masko-vacím vzorom, ale v mesačnom svetle sa to nedalo pove-dať naisto. Pri ovládacom pulte za vypuklými okienkami uvidela malého chlapca, tvár mu rozmazávala voda ste-kajúca po skle. Zastavil stroj na kraji jazera. Hydraulika zasyčala, z útrob sa vysunula rampa a so škripotom sa oprela o okruhliaky.

„Prílipka *Autolykos*“, oznámil Kloktoš a mávol na Wren, aby išla dovnútra. „Pýcha flotily Stratených chlapcov. Len ráčte ďalej. No tak, podte. Sľubujem vám, že pod hladinu sa ponoríme, až keď vás odvedieme späť na breh.“

„A čo keď prídu ďalší Suchári?“ spýtal sa ten druhý Stratený chlapec a Wren si uvedomila, že to nie je nijaký chalan, ale veľmi pekné zamračené dievča. „Čo keď Caul zvolá poplach?“

„Caul nám predsa dal sľub“, odpovedal Kloktoš. „To mi stačí.“

Dievča, ktoré na sebe malo rozopnutú čiernu kazajku a za pásom pištoľ, prebodlo Wren pohľadom. Veľmi jej to nepristalo. *Nemám na výber*, pomyslela si Wren. *Musím Kloktošovi dôverovať*. Keď si to pomyslela, zľahka vyšla

po rampe do studených modrých útrobov príličky. Keby ju Kloktoš chcel zabiť, bol by to predsa urobil už na pláži.

Odviedli ju na kormu do Kloktošovej súkromnej kajuty. Teda aspoň si myslela, že je to Kloktošova kajuta. Oceľové steny zakrývali závesy a na najrôznejších miestach sa povalovali knihy a čačky. Pach kovu a plesne mala prekryť zapálená vonná tyčinka. Vďaka jej vôni si Wren predstavila kultivovaných ľudí a ďaleké miesta. Posadila sa na stoličku, Kloktoš sa uvelebil na posteli. To dievča zostalo stáť pri dverách a ďalej ju prebodávalo pohľadom. Za ňou stálo chlapča, ktoré Wren predtým videla za okienkom, a vytriešťalo na ňu oči, kým mu Kloktoš nepovedal: „Kaprík, vráť sa na svoje miesto.“

„Ale...“

„Už aj!“

Chlapča odbehlo a Kloktoš sa na Wren uškrnul. „Ospravedlňujem sa zaňho. Kaprík je ešte nováčik, má iba desať rokov, vytiahol som ho priamo z Lupocvične. Suchára videl nanajvýš tak na obrazovke krabej kamery. A vy ste navyše pekná.“

Wren sa začervenala a zabodla pohľad do dlážky. Blatistá voda jej z ťažkých čižiem tiekla priamo do Kloktošových huňatých istanbulskej kobercov. Spomenula si, že v „Lupocvični“ absolvujú Stratení chlapci výcvik. Unášajú ich z dolných plošín plťových miest ako malé deti, takže si to vôbec nepamätajú, odvezú ich do potopeného mesta Grimsby a vyučia ich lupičskému remeslu. Vyhliadnuté obete špehujú pomocou robotických „krabích kamier“. Toto Wren vedela zo školy od slečny Freye. Vtedy sa jej informácie o Stratených chlapcoch zdali úplne zbytočné.

Kloktoš sa obrátil na dievča pri dverách. „Remora, návšteve je určite zima. Uvar jej čokoládu, prosím ťa.“

Keď dievča odišlo, Wren poznamenala: „Netušila som, že existujú aj Stratené dievčatá.“

„V Grimsby sa toho od Caulovho odchodu dosť zmenilo,“ odpovedal Kloktoš. „Medzi nami, v podstate tam tomu šéfujem ja. Podarilo sa mi zo Strýkovho okolia odstrániť zopár drsných chalanov a potom som Strýka svojím spôsobom prehovoril, aby sme priberali aj dievčatá. Život bez dievčat nám vôbec neprospieval. Dievčatá nás teraz zušľachtujú.“

Wren sa pozrela k dverám. Počula, ako dievča zvané Remora rachotí kastrólikmi v improvizovanej kuchynke. Wren sa nezdalo, že by toto dievča mohlo chlapcov kultivovať. „Takže je to vaša žena?“ spýtala sa, a keďže nechcela, aby to vyznelo veľmi strojene, dodala: „Alebo priateľka, alebo...?“

Remora vrhla z kuchynky ďalší neprijemný pohľad. Kloktoš vyhlásil: „Mora? Ale, choďte! Ukázalo sa, že niektoré dievčatá sú oveľa lepší lupiči než chlapci. Remora patrí k tým najlepším. Kaprík je zasa najlepší technik, aj keď je ešte malý. Viete, na túto výpravu som so sebou zobral len tých najšikovnejších. Strašne potrebujem z Anchoraga jednu vec. Zazrel som ju tu vtedy, keď sme s Caulom priplávali v *Strečkovi* prvýkrát. Vtedy som ju nezobral, lebo mi nedošlo, že by sa mi mohla hodiť.“

„Akú vec?“ spýtala sa Wren.

Kloktoš neodpovedal ihneď, ale skúmavo sa jej zahľadel do tváre, akoby sa chcel uistiť, že jej to môže povedať. Wren sa to páčilo. Nezaobchádzal s ňou ako s deckom, čo dospelí väčšinou robili. Označil ju za „slečnu“ a podľa toho sa s ňou aj rozprával.

„Robím to veľmi nerád,“ povedal nakoniec, naklonil sa k nej a uprene sa jej zadíval do očí. „Musíte mi veriť.“

Strašne nerád niekam jazdím takto potajomky. Oveľa radšej by som konal na rovinu, vošiel *Autolykosom* pekne až do prístavu a vyhlásil: „Tak nás tu máte, sme vaši priatelia z Grimsby a potrebujeme vašu pomoc.“ To by šlo, keby to tu bol Caul niekam dotiahol, ako som dúfal. Lenže kto by nám veril, keď sa veci majú takto? Sme Stratení chlapi. Zloději. Určite by nám neverili, že chceme len jednu knihu, jednu jedinú knižku z markgrófkinej knižnice.“

Remora priniesla Wren plechový hrnček vynikajúcej horúcej čokolády. „Ďakujem,“ zašepkala Wren. Bola vďačná za toto vyrušenie, lebo nechcela, aby si Klokoš všimol, ako veľmi ju jeho slová vydesili. Knižnica slečny Freye patrila k jej obľúbeným miestam, bola to taká jaskyňa pokladov ukrývajúca tisíce úžasných starých kníh. Pôvodne zaberala horné poschodia Zimného paláca, lenže teraz už hore v paláci nikto nebýval, a tak slečna Freya vyhlásila, že je škoda tie miestnosti vykurovať len kvôli knihám, a preto knižnicu nakoniec presťahovali dolu...

„Preto ju neviete nájsť!“ ozvala sa znenazdajky. „Lebo odkedy ste tu boli naposledy, knihy premiestnili!“

Klokoš prikývol a venoval jej obdivný úsmev. „Presne tak,“ odpovedal. „Krabie kamery by ju mohli hľadať aj niekoľko týždňov a my pritom nemáme času nazvyš. Tak mi napadlo, či by ste nám, slečna Natsworthyová, napríklad nechceli pomôcť.“

Wren si opäť uchlipla čokolády. Na Anchoragi sa čokoláda minula už pred mnohými rokmi, takže Wren dávno zabudla, ako lahodne chutí, ale keď ju teraz Klokoš požiadal o pomoc, takmer sa tou dobrotou zadusila. „Ja?“ vyhrkla. „Ja nie som zlodějka...“

„To ani nikto nenaznačuje,“ odvetil Kloktoš. „Ale váš otec je múdry chlap. Ak sa dobre pamätám, on to s markgrófkou vie. Mohli by ste od neho zistiť, kde sa tá kniha nachádza – volá sa Plechová kniha. Stačí mi, keď ju nájdete a o zvyšok sa už postará tuná Remora.“

Wren najprv chcela odmietnuť, ale potom predsa len zaváhala, lebo o tej knihe jakživ nepočula. Čakala, že ju Kloktoš požiada o nejaký anchoragský skvost, napríklad o nádherne ilustrované *Skutky ľadových bohov* alebo o Wormwoldov spis *Historia Anchoragica*. Spýtala sa: „Koho by už len zaujímala kniha o plechu?“

Kloktoš sa rozosmial, akoby povedala podarený vtip. „Nie je o plechu,“ začal vysvetľovať. „Len je z neho vyrobená. Z tenučkých plechových plátok.“

Wren pokrútila hlavou. Takú knihu ešte nevidela. „Prečo ju chcete?“ spýtala sa.

„Lebo sme zlodeji a dopočul som sa, že má veľkú cenu,“ odpovedal Kloktoš.

„To asi má, keď ste kvôli nej podnikli takú cestu...“

„Ľudia také veci zbierajú, staré knihy a tak podobne. Mohli by sme ju vymeniť za niečo praktické.“ Odmlčal sa a nespúšťal z nej oči. Nakoniec vážnym hlasom poprosil: „Wren, buďte taká dobrá a spýtajte sa otca. Pamätám si, ako v jednom kuse snoril v knižniciach a múzeách. Možno vie, kde sa Plechová kniha nachádza.“

Wren zamyslene dopíjala čokoládu. Keby ju požiadal o iluminované *Skutky* alebo iný vzácny spis, okamžite by odmietla. Ale kniha vyrobená z kovu, o ktorej navyše nikdy nepočula... Tá predsa nemôže byť nijako dôležitá, alebo áno? Taká kniha s najväčšou pravdepodobnosťou ani nikomu chýbať nebude. A Kloktoš ju pritom veľmi potrebuje.

„Spýtam sa,“ povedala neisto.

„Ďakujem!“ Klokoš zobral jej dlane do svojich. Wren cítila ich teplo a navyše mal veľmi pekné oči. Pomyslela si, ako rada by Tildy povedala, že po polnoci popíjala čokoládu v kajute šviháckeho podmorského piráta, ale hneď si uvedomila, že o Klokošovi a *Autolykosovi* nebude nikdy môcť povedať ani Tildy a ani nikomu inému. Tým lepšie. Veď zatiaľ nemala nijaké poriadne tajomstvo.

„Stretneme sa zajtra okolo šiestej v tom lesíku na kopci,“ navrhol Klokoš. „Hodí sa vám to? Budete môcť prísť?“

„O šiestej väčšinou večeríme. Zistili by, že nie som doma. Mama...“

„Tak napoludnie. Alebo krátko po poludní.“

„Dobre...“

„Tak, a teraz – nemá vás Remora odprevadiť domov?“

„Trafím,“ odpovedala Wren. „Často sa vonku túlam potme.“

„Veď my z vás ešte urobíme Stratené dievča,“ poznamenal Klokoš a hneď sa zasmial, aby Wren pochopila, že to myslel ako žart. Vstal. Wren tiež. Prešli chodbami až k východovej rampe. Z riadiacej kabíny po nich hádzal očkom Kaprík. Vonku bolo chladno, mesiac svietil a voda špliechala o breh, akoby sa nič nestalo. Wren zamávala, rozlúčila sa, ešte raz zamávala a potom rýchlo prešla cez pláž a zamierila medzi stromy.

Klokoš počkal, kým sa im Wren stratí z dohľadu. Z prílipky vyšla Remora, zastala vedľa neho a chytila ho za ruku. „Ty jej veríš?“ spýtala sa.

„Neviem. Asi hej. Za pokus to stojí. Nemáme čas tú knihu hľadať. A krabie kamery nám v tomto zapadáko-

ve veľmi nepomôžu. Suchári si nás pamätajú. Keby vo vzduchovodoch začuli cupot magnetických nôžok, hneď by si dali dve a dve dokopy. Ale neboj sa – poviem Kapříkovi, aby poslal zopár kamier k Wreninmu domu. Musíme zistiť, či nás bonzla alebo nie.“

„A keď nás bonzne?“

„Potom ich všetkých pozabíjame,“ odpovedal Kloktoš. „A Wren nechám tebe, pekne ju tým svojím nožom podrežeš.“ Pobožkal ju a potom sa vrátili do prílipky.

To už Wren nevidela, a tak mala cestou domov v hlave poriadny zmätok. Cítila sa previnilo a dobre zároveň. Zdalo sa jej, že za posledných zopár hodín dospela oveľa viac než za celých predchádzajúcich pätnásť rokov.

LEGENDA O PLECHOVEJ KNIHE

Na druhý deň ráno svietilo slnko, nebo nad jazerom bolo belasé a voda priezračná ako sklo. Krásne sa v nej odrážali všetky vinlandské ostrovy. Nočné dobrodružstvo Wren vyčerpalo natolko, že si prispala, ale Anchorage za oknom jej izby sa už prebúdzal. Z komínov tridsiatich obývaných domov stúpал dym a rybári sa cestou po schodoch ku kotvisku nahlas zdravili.

Na severnej strane jazera sa týčila hora oveľa vyššia než Mŕtve hory na juhu. Na spodnej časti svahov porastených kroviskami a borovicovými hájmi sa rozkladali strmé lúky plné poľných kvetov a na jednej sa páslo stádo jeleňov. V lesoch na zelenom brehu ich žilo dosť, zopár ich dokonca preplávalo k nedotknutým ostrovom. Obyvatelia Anchoraga často húťali, kde sa u nich tie jeleňe vzali – či prežili pád Americkej ríše alebo či prišli zo zamrznutého kraja na severe, alebo či sa k nim zatúlali z nejakej zelenej oázy ďaleko na východe. Hester Natsworthyová, skrytú medzi stromami po smere vetra, zaujímal len to, koľko majú mäsa. Napla tetivu.

Letiaci šíp vydával rýchly jemný zvuk. Jelene nadskočili, dopadli na všetky štyri a utekali sa skryť do kríkov o čosi nižšie. Hesterin šíp zasiahol najväčšiu laň priamo do srdca. Zvalila sa na zem a začala kopáť vo vzduchu. Hester k nej prišla, vytiahla šíp, utrela ho hrstou suchej trávy a strčila si ho späť do tulca na chrbte. V slnečných

lúčoch mala lania krv prenikavú farbu. Hester si v rane namočila prst, potrela si krvou čelo a zašepkala modlitbu k bohyni lovu, aby ju nestrašil duch lane. Potom si mŕtve zviera prehodila cez plece a vydala sa z kopca k člnu.

Ostatní Vinlandania jelene veľmi nelovili. Tvrdili, že im stačí mäso z vtákov a rýb, ale Hester sa domnievala, že ich dojímajú hebké kožuchy a veľké tmavé oči a kazia im mušku. Hester však vedelo dojať len máločo a lov jej išiel zo všetkého najlepšie. Mala rada pokoj a samotu po ráne v lesoch a tiež si rada oddýchla od Wren.

Trochu smutne spomínala na to, aké bývalo Wren veselé dievčatko, ako sa chichotala pri brehu alebo ako sa jej vždy uvelebila na kolenách a počúvala jej pesničky. Keď sa na ňu dcérka láskyplne pozrela a prešla bacuľatými prstíčkmi po jazve, ktorá Hester rozdeľovala tvár na dve časti, zdalo sa, že ju konečne niekto má rád takú, aká je, a že na jej výzore vôbec nezáleží. Tom ju síce neustále ubezpečoval, že jemu na výzore nijako nezáleží, ale jej sa nikdy celkom nepodarilo zahnať obavy, že predsa musí túžiť po nejakej krajšej žene.

Lenže Wren vyrástla a raz, keď mala osem alebo deväť rokov, pozrela sa na Hester ako všetci ostatní. Nemusela nič vravieť, lebo Hester ten súcitný rozpačitý pohľad poznala až prídobro a navyše vycítila, že Wren je nepríjemné, keď na ulici stretávajú jej kamarátov. Vlastná dcéra sa za ňu hanbila.

„Teraz prechádza zložitým obdobím,“ odpovedal Tom, keď sa mu Hester pošťazovala. Tom ich dcéru priam zbožňoval a Hester mala dojem, že sa Wren vždy zastane. „Čoskoro ju to prejde. Vieš predsa, aké sú deti.“

Ibaže Hester nevedela, aké deti sú. Jej detstvo sa skončilo už v útlom veku. Vtedy jej Thaddeus Valentine – jej